

Arrest

**nr. 161 005 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DERUYCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 31 maart 2015 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 juni 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en geboren te zijn in Bir in de Indische staat Himachal Pradesh, India. Uw ouders zijn afkomstig van de regio Nangchen in Tibet en vluchtten naar India.

In India verbleef u altijd in een Tibetaanse nederzetting, adres Nangchen Division, P.O. Bir, district Kangra, Himachal Pradesh. U liep er twee jaar school in een Tibetaanse school. Daarna hielp u uw moeder met het weven van tapijten. U weefde aanvankelijk tapijten in een fabriek verbonden aan een klooster. Daarna weefde u tapijten thuis. In de winter deed u zaken en soms bracht u goederen van New Delhi naar de Tibetaanse nederzetting om ze er te verkopen. U spreekt zowel Tibetaans als Hindi. Eén van uw broers weeft ook tapijten, een andere werkt o.a. in New Delhi als kok en een derde is arbeidsonbekwaam. In 2011 overleed uw moeder, uw vader is lang geleden overleden.

U besloot India te verlaten omdat Tibetanen er geen rechten hebben: u kan er geen winkel openen, u wordt er lastig gevallen door Indiërs, ze plagen u in de bus, u hebt er geen documenten, de Indische overheid geeft jullie geen jobs, u wordt er uitgelachen omdat uw oog beschadigd is. Het was in India hard voor u om er te kunnen overleven. Toen u in 2013 met uw vriendje, die u in Manali had leren kennen, enkele maanden samenwoonde in Bir Chandara was er een conflict tussen twee mannen en Indiërs staken er huizen van Tibetanen in brand en sloegen de vensters van jullie huis in. Jullie leefde er sindsdien in angst. Uw vriendje keerde daarop terug naar New Delhi en u keerde terug naar de Tibetaanse nederzetting in Bir. U hebt geen contact meer met uw vriendje die niet van de dalai lama houdt. U was niet gelukkig met uw leven in India, ook al omdat u door al die zaken onder stress stond. Op uw dertiende levensjaar zou u aangevallen zijn omdat u Tibetaanse was en u kreeg daarbij een steen in uw oog waardoor u blind bent aan uw linkeroog.

In India beschikte u over "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) en een "Identity Certificate", (reisdocument, "geel boekje").

Ongeveer vorig jaar gaf u uw IC aan een smokkelaar om iets te regelen om naar het buitenland te kunnen gaan. U kreeg uw IC nooit terug.

In de avond van 28 maart 2015 verliet u India per vliegtuig van op de luchthaven van New Delhi. U vloog naar Frankrijk waar u om zes of zeven uur in de ochtend aankwam op 30 maart 2015. Daar wachtte iemand u op die u op 31 maart 2015 met een zwarte auto naar België bracht.

Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: kopieën van vier pagina's uit uw RC, uw originele geboorteakte, uw origineel "Green Book", een attest van het Bureau van Tibet België, een kopie van een medisch attest en een originele lidkaart van Chushi Gangdruk.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten ("Green Book", kopie RC, geboorteakte, attest van het Bureau van Tibet België en lidkaart van de "Chushi Gangdruk") kan ik aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tsering Dolma, geboren op 1 maart 1973 te Bir, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het ik beschik en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-3) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in India bent geboren uit ouders die Tibet, VRC ontvluchtten. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Ik ben me, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij "terugkeer" naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erken, voor Tibetanen die zijn geboren en getogen India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast: in India verbleef u altijd in een Tibetaanse nederzetting, adres Nangchen Division, P.O. Bir, district Kangra, Himachal Pradesh. U liep er twee jaar school in een Tibetaanse school. Daarna hielp u uw moeder met het weven van tapijten. U weefde aanvankelijk tapijten in een fabriek verbonden aan een klooster. Daarna weefde u tapijten thuis. In de winter deed u zaken en soms bracht u goederen van New Delhi naar de Tibetaanse nederzetting om ze er te verkopen. U spreekt zowel Tibetaans als Hindi. Eén van uw broers weeft ook tapijten, een andere werkt o.a. in New Delhi als kok en een derde is arbeidsonbekwaam. In 2011 overleed uw moeder, uw vader is lang geleden overleden.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen worden als 'eerste land van asiel' wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van RC. Dit is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In uw geval blijkt uit uw verklaringen (CGVS pp. 8-9) en uit uw neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Dat uw broer uw originele RC zou zijn verloren, vormt omwille van bovenstaande vaststellingen over het feit dat Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC verkrijgen geen probleem. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer van dit verlies.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat Tibetanen er geen rechten hebben: u kan er geen winkel openen, u wordt er lastig gevallen door Indiërs, ze plagen u in de bus, u hebt er geen documenten, de Indische overheid geeft jullie geen jobs, u wordt er uitgelachen omdat uw oog beschadigd is. Het was in India voor u hard om er te kunnen overleven. Toen u in 2013 met uw vriendje, die u in Manali had leren kennen, enkele maanden samenwoonde in Bir Chandara was er een conflict tussen twee mannen en Indiërs staken er huizen van Tibetanen in brand en sloegen de vensters van jullie huis in. Jullie leefde er sindsdien in angst. Uw vriendje keerde daarop terug naar New Delhi en u keerde terug naar de Tibetaanse nederzetting in Bir. U hebt geen contact meer met uw vriendje die niet van de dalai lama houdt. U was niet gelukkig met uw leven in India, ook al omdat u door al die zaken onder stress stond. Op uw dertiende levensjaar zou u aangevallen zijn omdat u Tibetaanse was en u kreeg daarbij een steen in uw oog waardoor u blind bent aan uw linkeroog.

Over het feit dat Tibetanen geen rechten zouden hebben in India stel ik vast dat de in India levende Tibetaanse ballingen er, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, er over tal van rechten beschikken en de situatie van de Tibetaanse ballingengemeenschap er met de jaren sterk op is verbeterd. In uw geval blijkt dat o.a. ook uit het feit dat u in India twee jaar school liep en u er recht had op medische verzorging (CGVS p. 3, DVZ verklaring p. 4, kopie medisch attest).

Dat u in India over geen documenten zou beschikken, wordt tegengesproken door uw eigen verklaringen en de documenten die u neerlegde: u beschikte er zowel over een RC, een IC als een geboortakte, uitgegeven door de Indische autoriteiten en over een "Green Book", uitgegeven door de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap". Dat u uw IC niet langer zou hebben, weerleg ik verder. U beschikte ook over een lidkaart van de Chushi Gangdruk, een Tibetaanse NGO. Verder wijs ik er op dat uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat Tibetanen in India verscheidene identiteitsdocumenten, zoals een "Aadhaar-card", een "PAN-card", een "Ration Card" en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat dit officiële identiteitsdocumenten zijn die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen worden verkregen en gezien deze stukken, zoals de "Aadhaar-card", wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan ik redelijkerwijze aannemen dat ook u dergelijke stukken kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Dat u geplaagd wordt door Indiërs in de bus, wordt uitgelachen omwille van uw oog, Indiërs u soms lastig vallen omdat jullie Tibetanen zijn en u er zelfstandig een winkel kan beginnen, vormen onvoldoende elementen om over vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken. De enige twee concrete feiten die u aanhaalt, zijn ten eerste dat Indiërs de huizen van Tibetanen aanvielen in Bir Chandara in 2013 omwille van een conflict tussen twee personen en dat daarbij de ramen van het huis van u en uw vriendje zouden zijn ingeslagen. U legt daar echter geen enkel begin van bewijs van neer. U haalde dit feit ook niet aan in uw antwoorden in de vragenlijst die u invulde met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wat er op wijst dat deze zaak eigenlijk niet de aanleiding vormde waarom u India verliet. U haalt ook geen verdere dergelijke problemen meer aan sinds u dan terugkeerde naar de Tibetaanse nederzetting waar u altijd hebt verbleven in Bir (CGVS pp. 9-12). Over het tweede feit namelijk dat u op uw dertiende levensjaar werd aangevallen waarbij u een steen in uw oog kreeg waardoor u blind zou zijn aan uw linkeroog merk ik op dat u dit enkel

vermeldt in uw antwoorden in de vragenlijst (punt 6) en dat u, ondanks de uitgebreide vraagstelling naar de redenen waarom u India hebt verlaten, u tijdens het gehoor voor het CGVS op dit feit niet meer terugkwam waaruit ik kan besluiten dat het helemaal niet vaststaat dat uw oogprobleem een gevolg zou zijn van een racistische aanval. Ook de kopie van het medisch attest dat u neerlegde vermeldt niet dat uw oogprobleem het gevolg zou zijn van een racistische aanval. Het attest vermeldt enkel dat u blind bent aan uw linkeroog omwille van een verwonding die u hebt opgelopen gedurende uw kindertijd toen u 13 jaar oud was. Gezien het attest is uitgereikt door een Tibetaanse organisatie is het hoogst bevreemdend te noemen dat de reden die u opgeeft voor dit medisch probleem niet is vermeld in dit attest. Hoe dan ook betreft het een feit dat zich afspeelde toen u dertien jaar oud was.

In elk geval hebt u blijkbaar toch van 1973 tot begin 2015 in India kunnen verblijven en hebt u, ondanks de incidenten die u aanhaalde, niet eerder het land verlaten. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een IC, ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC. Dat u niet langer over uw IC zou beschikken u uw IC enkele jaren geleden al aan een smokkelaar zou hebben afgegeven om verscheidene redenen niet geloofwaardig.

Ten eerste legt u daar geen enkel begin van bewijs van neer want u hebt blijkbaar niet aangegeven in India dat u uw IC niet langer had en dit terwijl in de IC expliciet wordt vermeld dat dergelijke aangifte onmiddellijk moet worden gedaan bij verlies. U hebt blijkbaar dan ook nagelaten om een duplicaat aan te vragen in India terwijl dat volgens deze gegevens perfect mogelijk is. Verder zijn uw verklaringen hierover onsamenhangend. Aanvankelijk verklaarde u dat u uw IC twee of drie jaar terug aan een kennis afgaf. Vervolgens verklaarde u dat 'het vorige jaar' was, dan 'het laatste jaar', en dan 'nee dat is het niet het is ongeveer vorig jaar' (CGVS pp. 7-8). Dat u het verlies van dergelijk voor de Tibetanen in India essentieel document niet juist in de tijd kan plaatsen is, ook gezien het feit dat u dit zou hebben afgegeven voor een ingrijpende gebeurtenis als een definitief vertrek naar het buitenland, niet aannemelijk.

Ten tweede zijn uw verklaringen over de documenten waarmee u zou zijn gereisd niet geloofwaardig. Uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een (vals) Indisch paspoort gereisd hebben op naam van Pasang Bhutiya of zoiets zijn niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de verdere gegevens in dit paspoort. U kon niet aangeven waar en wanneer die persoon volgens het paspoort was geboren. U kon evenmin aangeven welk visum er in dat paspoort was aangebracht noch welke ambassade dat visum had uitgereikt. Alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (CGVS pp. 6-8). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Verder legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw reisdata. Bij de DVZ verklaarde u dat u op 30 maart 2015 India hebt verlaten (Verklaring p. 11). Voor het CGVS (p. 6) verklaarde u echter dat u in de avond van 28 maart India hebt verlaten. U verklaarde voor het CGVS (pp. 6-7) tevens dat u om zes of zeven uur in de ochtend van 30 maart in Frankrijk aankwam wat onmogelijk is als u op 28 maart in India bent vertrokken met een directe vlucht naar Frankrijk. U legt ook geen enkel begin van bewijs neer over uw reisweg en -data.

Bovendien zie ik niet in waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou hebben gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.300.000 roepies, terwijl u over de veel

goedkopere mogelijkheid beschikte om in India een duplicaat aan te vragen van uw IC waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen.

Verder stel ik vast dat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt omdat u, tijdens het gehoor voor het CGVS, na herhaaldelijke confrontatie bleef ontkennen dat u op de Belgische ambassade een visumaanvraag hebt ingediend in 2002 (info Casablanca, CGVS pp.4, 6). De visumaanvraag kwam nochtans van Tsering Dolma, geboren op 1 maart 1973 te Bir, Kangra, adres 36, Nangchen Division Bir Baijath Kangra Himachal Pradesh en bevatte dus uw gegevens. Dat u dit bleef ontkennen wijst er duidelijk op dat u, ondanks dat u bescherming vraagt bij de Belgische autoriteiten, niet mee wil werken aan het onderzoek naar de nood aan deze bescherming.

Ik wijs er in verband met dit alles nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ik mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw asielmotieven, identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u mij op diverse vlakken te misleiden met het ook op het bekomen van verblijfstatus in België.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van mijn asielrelaas in de positieve zin kunnen ombuigen ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw RC, de geboorteakte en het attest van het Bureau van Tibet staven uw identiteit en dat u een verblijfsrecht had in India. Uw "Green Book" toont aan dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap in India behoort. De lidkaart van Chushi Gangdruk toont aan dat u lid bent van deze NGO en dat u dus beroep kunt doen op haar. De kopie van het medisch attest staft het feit dat u blind bent aan uw linkeroog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India. "

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

- "1. De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 11 juni 2015, kennisgeving 11 juni 2015 m.b.t. de asielaanvraag van mevrouw Dolma Tsering;
2. Beslissing tot aanstelling van de raadvrouw als pro deo advocaat door het bureau juridische bijstand;
3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugiés-tibétains-en-inde>;
6. De Redactie, "volt reporters vliegen naar Londen met andermans identiteit", 6 november 2013, te consulteren op <http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1772468>
7. "Is India the Rape Capital of the World?", MORE, Sally Kohn, geconsulteerd op 12 juni 2014; 50
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op

http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

11. Congressional-Executive Commission on China, "Annual Report 2014", 9 oktober 2014, p. 178, 176-177, 180 en 182, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/90_1412919632_cecc-annual-report-2014-china.pdf;

12. Freedom House, *Freedom in the world: Tibet*, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;

14. "They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;

15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;

16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;

17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;

18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;

19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;

20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;

21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;

22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocratique » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;

23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;

24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;

25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;

26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;

27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;

28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;

29. Verklaring van de heer Pat Demaret;

30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;

31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;

32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;

33. "Is Dharamshala safe for Tibetans?", Mila Rangzen, 12 juni 2014, www.tibettelegraph.com;

34. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014.

35. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster steunt haar eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”*. In een derde middel beroept verzoekster zich op de *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van *“artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens het land van herkomst

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Verzoekers identiteit kan blijken uit de Indiase en Tibetaanse documenten. Verzoekster legt een fotokopie van een RC voor, uitgereikt op 1 augustus 1991, waarin staat dat zij op 1 maart 1973 geboren is te Bir, India. Hieruit blijkt tevens dat zij voordien ook geregistreerd stond. Volgens de vertaling van het attest van het Bureau van Tibet en het Green Book is verzoekster in India geboren. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster ook een visum onder haar naam heeft aangevraagd in Casablanca, Marokko. Verzoekster blijft ontkennen een visum te hebben aangevraagd, Echter ofwel betekent dit dat verzoekster liegt op dit punt ofwel dat ze deze persoon niet is en zich dus de naam en documenten van een Tibetaanse uit de nederzettingen in India, heeft toegeëigend. Gezien de overige identiteitsdocumenten zal de Raad uitgaan van verzoeksters verklaarde identiteit.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij bekend is bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen heeft ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zijn ouders in Tibet zijn geboren en in 1959 vertrokken uit Tibet toen de Chinese autoriteiten het gebied hebben ingenomen. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeksters ouders vertrokken toen de Dalai Lama het gebied bestuurde en dus vooraleer de Chinese autoriteiten hun gezag over het gebied konden vestigen. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoeksters ouders niet geregistreerd werden in China, wat verzoekster ook niet betwist en evenmin legt zij enige documenten dienaangaande voor die het tegendeel zouden kunnen aantonen.

2.8. De commissaris-generaal gaat er dus aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.9. Uit de COI Focus *"China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* blijkt dat *"De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen."*

2.10. Voorts kan uit de informatie over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoekers voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien *"Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren "in Tibet" en 1.7 miljoen Tibetanen "buiten Tibet"."* Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *"dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen"*. Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los *"van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden"*, kan bezwaarlijk verbazen nu de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde en aldus ook met alle bewoners en rijkdommen. Hoe dan ook, zoals uit de COI kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond. Ook hieruit kan blijken dat personen die in de jaren 50/begin jaren 60 vertrokken uit Tibet niet geregistreerd konden staan bij de Chinese autoriteiten die toen nog geen bezit hadden genomen van het gebied laat staan een administratie hadden opgezet.

2.11. In de COI Focus *"China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *"op zich, nooit een punt van discussie is geweest"*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *"verwelkomingspolitiek"* die omstreeks 1995 werd *"gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)"*. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *"verwelkomingspolitiek"* bekend zijn, tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die *"berouwvol"* waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar de COI voorts de

Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als *"Overseas Chinese Nationals"*, dan kan uit de toegevoegde informatie evenmin worden gehaald dat verzoekende partij automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat haar ouders in Tibetaans China geboren zouden zijn. Dit klemt te meer nu de COI toevoegt dat *"de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn"* en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.12. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen is irrelevant nu verzoekende partij geen dergelijke naturalisatieaanvraag bij de Chinese autoriteiten heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij van toepassing nu zij niet in China geboren is. De partijen gaan er aan voorbij dat de hoofdzaak niet is of verzoekende partij mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Integendeel, zij verklaart deze nationaliteit niet te hebben en stelt Tibetaan te zijn. Indien *in casu* de commissaris-generaal meent dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval.

2.13. Verzoekers ouders waren geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indiase autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier).

2.14. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. Verzoekster heeft ook niet de Indiase nationaliteit aangevraagd terwijl dit mogelijk is. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de *"problematiek en de cumulatieve voorwaarde"* van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus in casu niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.15. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India toe staande blijven. Verzoekende partij toont geen enkele nationaliteit aan en er wordt niet betwist dat India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refolement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De *"COI Focus"* *"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India

het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid heerst.

2.17. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.18. Verzoekster blijft in haar verzoekschrift bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigerings vastgesteld zijn. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Ook verzoekster had steeds een legaal en continu verlengd verblijfsrecht in India. Haar Registration Certificate (RC) werd in 1991 verlengd en ze diende een visumaanvraag in te Casablanca in 2002 op basis van haar Indiase reistitel uitgereikt in 2001 en geldig tot 2011. Verzoekster keerde na 2002 terug naar India en volgens haar verklaringen verkreeg ze opnieuw een IC 1 à 2 jaar voor haar vertrek naar België (CGVS-verhoor p. 8) en die dus, gezien de geldigheidsduur van 10 jaar, nog steeds geldig zou zijn. Verzoeksters bewering dat ze niet in het bezit is van een IC of kan beschikken kan volstrekt niet worden gevolgd.

2.19. Verzoekende partij kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de *"goodwill van de Indiase autoriteiten"*. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af, nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw in India gevestigd. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoekende partij blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging. In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij en haar hele familie, studeerde, werkte en zelfs handel dreef en verzoekster zelf nooit beweerde omwille van beperkende bewegingsvrijheid het land te hebben verlaten. Daarbij komt nog van verzoekster eerder naar het buitenland heeft gereisd en zonder problemen terugkeerde naar India.

2.20. Verzoekende partij wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Haar bewering dat Tibetanen verhinderd worden om in hun levensonderhoud te voorzien en/of te werken wordt door haarzelf tegengesproken nu de familie werkt - tenzij 1 broer die werkonbekwaam is - en verzoekster blijkbaar voldoende verdiende om in 2002 en 2015 te reizen. Verzoekster verklaart slecht behandeld te zijn in India. *"Ook is verzoekster gewond geraakt aan haar oog omwille van een racistische aanval. Verzoekster heeft hier tijdens haar verhoor bij het verweerster documenten over voorgelegd, doch verweerster weigert dit document in aanmerking te nemen nu het medisch attest de reden van de verwonding aan het oog niet vermeld"*.

Vooreerst kan de Raad de commissaris-generaal niet volgen waar wordt gesteld dat de dokter verplicht zou zijn om de reden van de verwonding te melden in het getuigschrift. Immers een arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet

worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. Indien verzoekster inderdaad in een Tibetaans ziekenhuis werd verzorgd dan kan verwacht worden dat de Tibetaanse autoriteiten in India, die nauwgezet de sociale en politieke situatie volgen, wel maatregelen zouden genomen hebben indien verzoeksters familie hierom gevraagd had of indien deze letsels in werkelijkheid het gevolg waren van een racistische aanval en zeker indien deze zich systematisch voordeden. Immers opzettelijk stenen gooien naar een kind met het doel blijvende ernstige letsels te veroorzaken is ernstig, zeker nu verzoeksters aan een oog blind werd. Verzoekster verklaart niet dat deze daad werd aangeklaagd bij de Tibetaanse autoriteiten en er gezocht werd naar bescherming. Er kan dan ook niet blijken dat dit een onderdeel was van een systematische vervolging van verzoekster. Noch dat verzoekster zich niet medisch kon laten verzorgen omwille van haar Tibetaanse origine.

2.21. Verzoekster wijst nog *“op de recente moord op een jongeman louter en alleen omdat hij er buitenlands uitzag”*, doch ook hieruit kan geen problemen voor verzoekster afgeleid worden. Net als uit verzoeksters verwijzing naar de situatie van de vrouw in India, zijn dergelijke stellingen algemeen. De Raad betwist niet dat, zoals ook ter terechtzitting gesteld, er een land met de op een na grootste populatie ter wereld, inderdaad te kampen heeft met problemen van geweld, racisme en verkrachting van vrouwen. Verzoekster kan echter met deze algemene opsomming niet aantonen persoonlijk vervolgd te zijn, noch dat deze problemen dermate systematisch zijn dat de hele Tibetaanse gemeenschap, enkel omwille van hun etnische kenmerken, gevaar loopt. Evenmin kunnen loutere beledigingen gezien worden als een asielrechtelijke vervolging. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekster haar verklaringen aanvult op het CGVS en niet toelicht waarom ze op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vertelde over de Indiërs die huizen van Tibetanen aanvielen in Bir Chandara in 2013 omwille van een conflict tussen twee personen en dat daarbij de ramen van het huis van verzoekster en haar vriendje zouden zijn ingeslagen. Verzoekster geeft hierover geen nadere toelichtingen en haalt ook geen verdere dergelijke problemen meer aan niettemin ze terugkeerde naar de Tibetaanse nederzetting in Bir (CGVS pp. 9-12). Verzoekster is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming, noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.22. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Waar verzoeker nog wijst op de zin *“Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto”*, is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.23. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, vermeldt dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”* Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar afkeurenswaardig, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het

overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

2.24. *In casu* dient er nog op gewezen te worden dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij haar land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Verzoekende partij gaat er bovendien aan voorbij dat het EHRM heeft zich intussen in deze twee zaken met nr. 7267/13 en 23273/13 D.C. en *Y.D. tegen Zwitserland*, op 1 juli 2014 in gelijke zin uitgesproken heeft als de Raad.

2.25. De loutere bewering “*Daarnaast worden Tibetanen gediscrimineerd in India en aan ernstige schade blootgesteld.*”, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Geenszins kan beweerd worden dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is. Aangezien verzoekende partij hiervan geen melding maakte bij de aanvang van uw asielprocedure (Vragenlijst CGVS, punt 3.5) kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekster zich inderdaad concreet bedreigd voelt op dit vlak.

2.26. Het volstaat voorts niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.25. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekende partij is geboren in India waar zij beweerdelijk haar hele leven heeft gewoond tot zij naar België kwam. Verzoekende partij wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book). Haar familie heeft zich in India gesetteld, haar broers verblijven in de settlement. Verzoekster en haar familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven. Verzoekster heeft wel een zus in België die ze wenst te vervoegen.

2.26. Waar verzoekende partij nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India omdat ze hiertoe niet de nodige documenten heeft, wordt dit niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekende partij louter vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak (nogmaals) is vertrokken uit India en zij dus een wens had te migreren. Het is dan ook aan verzoekende partij de nodige legale stappen te zetten.

Verzoekende partij zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen met een Indiaas paspoort (1 300 000 IR CGVS-verhoor p. 11), wat zij niet aantoont en ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen. Het is *in casu* geenszins aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekende partij. De bij het verzoekschrift toegevoegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekende partij de toegang tot het Indias grondgebied wordt geweigerd nu deze attesten niet verzoekende partij zelf betreffen maar andere Tibetanen. Bovendien verwijst de Indiase ambassade deze Tibetaanse personen naar de CTA voor de praktische administratieve afhandeling wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt. Voorts kan uit deze stukken niet blijken dat deze Tibetanen over de nodige geldige Indiase identiteitsdocumenten beschikten om hun identiteit aan te tonen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden, zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Voor zover verzoekende partij volhoudt geen IC te hebben - wat niet is aangetoond, noch kan overtuigen – wordt

niet aangetoond dat zij onmogelijk een nieuwe reistitel kan krijgen. Verzoekende partij heeft haar familie die legaal in India verblijft en hierbij kan helpen. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij niet kan terugkeren naar India en haar familie.

Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (COI Focus: "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoekende partij toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekende partij niet aantoonde geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.27. Voorts stelt de Raad vast dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekende partij kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.28. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Verzoekende partij is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Waar verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De argumenten en documenten over de situatie van Tibetanen in China zijn, gezien verzoekende partij niet uit China afkomstig is maar uit India, niet dienstig.

2.30. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK